

РЕШЕНИЕ

№ 36935

гр. София, 24.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 21.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **5575** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.
Образувано е по жалба на Ц. Г. К., В. А. В., Г. И. В., И. И. В., Р. В. Букова, С. И. В., Б. Б. В., В. Б. В., И. Й. П., Л. Й. П., М. Й. П. и Й. Я. М., чрез адв. М. П., срещу мълчалив отказ на кмета на Столична община (СО) да се произнесе по административна преписка № САГ25-ГР00-530/2025 г., образувана по заявление вх. № САГ25-ГР00-530/11.03.2025 г.
Жалбоподателите поддържат, че със Заявление, вх. № САГ25-ГР00-530/11.03.2025 г., уточнено с писмо/жалба вх. № СОА25-ТД26-5847/17.04.2025 г., са сезирали кмета на СО с искане за одобряване на проект за изменение на действащ подробен устройствен план (ПУП) по реда на чл. 135а ЗУТ. Твърдят, че са налице предпоставките за приложение на този ред, тъй като единствени заинтересовани лица по смисъла на чл. 131, ал. 1 и ал. 2 ЗУТ са собствениците-заявители. В писмото/жалба от 17.04.2025 г. при условията на евентуалност са поискали, ако административният орган приеме заявлението за такова по чл. 135, ал. 1 ЗУТ, същото да бъде третирано като жалба срещу формиран мълчалив отказ. В представените писмени бележки от 23.02.2026 г. по същество на спора допълнително сочат, че проектът не подлежи на съобщаване по чл. 128, ал. 14 ЗУТ, следвало е да бъде разгледан в срока по чл. 128, ал. 9 ЗУТ и одобрен по чл. 129, ал. 2 ЗУТ. В съдебно заседание жалбоподателите, чрез процесуалния си представител, поддържат жалбата. Излагат становище относно липсата на идентичност между настоящата административна преписка и предходната преписка № САГ16-ГР00-2936. Молят мълчаливият отказ да бъде отменен, а преписката да бъде върната на компетентния орган за произнасяне съобразно указанията на съда. Претендират присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът - кметът на Столична община, изразява становище за неоснователност на жалбата. В придружителното писмо по изпращане на административната преписка излага съображения, че не е налице незаконосъобразно бездействие, тъй като по предходна преписка № САГ16-ГР00-2936, образувана през 2015 г., са дадени указания, които не са изпълнени от 2021 г. до момента, а новото заявление е подадено при същата фактическа обстановка. Поддържа, че искането не може да бъде разгледано по реда на чл. 135а ЗУТ, тъй като с предложението се засяга улична регулация и заинтересувани лица по чл. 131 ЗУТ не са само заявителите. В съдебно заседание ответникът, чрез процесуалния си представител, поддържа изложените от административния орган съображения и моли жалбата да бъде отхвърлена. Подробни аргументи по неоснователността на жалбата излага в писмени бележки от 23.02.2026 г. по същество на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на евентуално претендираното адвокатско възнаграждение от жалбоподателите.

Софийска градска прокуратура (СГП) - редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От административната преписка се установява, че със заявление вх. № САГ25-ГР00-530/11.03.2025 г. „Тобо прес“ ЕООД, като пълномощник на собствениците на поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.4083.6348, е поискало даване на разрешение за изработване на проект за ПУП. Заявлението от 11.03.2025 г. е подадено по образец за даване на разрешение за изработване на проект за ПУП. Към него са приложени скица-предложение и обяснителна записка за ПУП-ИПРЗ на УПИ XVI-2651, кв. 5г, м. „ж.к. М.-1А“, район „М.“, за ПИ с идентификатор 68134.4083.6348. С предложението се предвижда изменение на плана за регулация и застрояване чрез съвместяване на регулационните линии с имотните граници на поземления имот и образуване на нов УПИ XVI-6348 с отреждане за жилищно строителство.

С писмо изх. № САГ25-ГР00-530-/08.04.2025 г. вр. и.д. главният архитект на СО е уведомил кмета на Район „М.“, с копие до „Тобо прес“ ЕООД, че по отношение на същия имот в НАГ е налице неприключила административна преписка № САГ16-ГР00-2936, образувана по искане за изменение на ПУП-ИПРЗ. В писмото е посочено, че по предходната преписка са изпращани указателни писма от 26.11.2020 г. и 02.06.2021 г., като след последното от тях не са постъпили допълнителни документи.

По делото е приета и предходната административна преписка № САГ16-ГР00-2936. От съдържащото се в нея писмо изх. № САГ16-ГР00-2936-/26.11.2020 г. се установява, че на заявителите са дадени указания геодезическото заснемане да бъде отразено в графичната част на мотивираното предложение, изменението на плана за регулация да запазва реализираната улица, както и в зоната на кръстовището на [улица]и улицата между о.т. 74 и о.т. 75 да се предвиди промяна в уличната регулация на УПИ XVI, така че да бъде осигурена нормативна ширина на тротоара.

С последващо писмо, изх. № САГ16-ГР00-2936-/02.06.2021 г. административният орган е приел, че част от дадените указания са изпълнени, но не е изпълнено указанието, свързано с отразяване в графичната част на мотивираното предложение и със запазване на реализирания тротоар и [улица].

С писмо, изх. № РМЛ25-ГР00-55-/24.04.2025 г. кметът на Район „М.“ е изпратил становище по преписката. В него е посочено, че районният експертен съвет по устройство на територията /РЕСУТ/ към района не подкрепя предложения, които водят до промяна на профилите на улиците и до неравномерна ширина на тротоарите. Отбелязано е, че според представеното мотивирано

предложение, ширината на тротоара в зоната на кръстовището при североизточния ъгъл на имота е 1,31 м, което е сметено за недопустимо. Изразено е и становище, че процедиране на предложението е нецелесъобразно и не съответства на изискването на чл. 108, ал. 5 ЗУТ.

На 17.04.2025 г. жалбоподателите са подали до кмета на СО писмо/жалба с вх. № СОА25-ТД26-5847. С него са поискали заявлението от 11.03.2025 г. да бъде разгледано като заявление по чл. 135а ЗУТ за одобряване на проект за изменение на ПУП. При условията на евентуалност са заявили, че ако административният орган приеме заявлението за такова по чл. 135, ал. 1 ЗУТ, следва да се счита, че на 11.04.2025 г. е формиран мълчалив отказ, като писмото бъде третирано като жалба срещу този отказ и изпратено на съда.

В хода на съдебното производство е приета съдебно-техническа експертиза (СТЕ), неоспорена от страните, която съдът кредитира като обективна, компетентно изготвена и съответстваща на останалите доказателства по делото.

От заключението на съдебно-техническата експертиза (СТЕ) се установява, че действащият ПУП за процесната територия е одобрен със Заповед № РД-09-50-1253/25.11.2005 г. на главния архитект на СО, преди одобряване на действащия ОУП на Столична община. За имота на жалбоподателите по действащия ПУП е предвидено средно жилищно застрояване, означено като „М+3“ (фиг. 7, стр. 162), разположено свободно по уличната регулационна линия откъм [улица]. Според вещото лице, с внесеното предложение не се предвижда свързано застрояване със съседни имоти, не се заявяват намалени разстояния до съседни имоти, не се променя предназначението на имота спрямо действащия ПУП и не се въвеждат ограничения в режима на застрояване и ползване на съседни имоти.

Същевременно от експертизата следва, че съгласно действащия ОУП на СО процесният имот попада преобладаващо в самостоятелен терен за транспортна инфраструктура („Тти“), а само в незначителна част — в смесена многофункционална устройствена зона („Смф“). Въпреки това с предложението за изменение на ПУП се предвижда свободно разположено средно жилищно застрояване, с височина до 12 м, при уличната регулация на [улица], с устройствени показатели за зона „Смф“. Вещото лице отбелязва, че в предложението не са изложени мотиви за несъобразяване с предвиждането на ОУП за терен „Тти“, предназначен за транспортна инфраструктура. Крайният извод на експертизата е, че с внесеното предложение не е спазено предвиждането на действащия ОУП на Столична община.

По допълнително поставените въпроси в заключението е посочено, че прилежащите улици са изградени на място с положена асфалтова настилка върху пътното платно и върху изпълнените тротоари и трасето им съвпада с действащия подробен устройствен план. [улица] е изградена в участъка между [улица] и [улица], като по ОУП е улица от IV клас, а към момента съществуващото ѝ трасе осигурява целите на ОУП в тази част.

Вещото лице посочва още, че евентуално изместване на трасето на [улица] съобразно точните предвиждания на ОУП би засегнало почти изцяло имота на жалбоподателите и частично съседния УПИ XV. Т. изместване би наложило премахване на участък от вече изградените път и тротоар, както и преместване на изградена техническа инфраструктура.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима.

Оспорването е насочено срещу мълчалив отказ на кмета на СО да се произнесе по административна преписка № САГ25-ГР00-530/2025 г., образувана по заявление вх. № САГ25-ГР00-530/11.03.2025 г. за процедиране на изменение на подробен устройствен план относно ПИ с идентификатор 68134.4083.6348, УПИ XVI-2651, кв. 5г, м. „ж.к. М.-1А“.

Отказите за издаване на индивидуални административни актове по ЗУТ подлежат на съдебен

контрол по реда на чл. 215 ЗУТ във връзка с чл. 145, ал. 2, т. 1 АПК. Компетентен да разгледа жалбата е Административен съд София-град, тъй като имотът, предмет на исканото изменение на ПУП, се намира на територията на [населено място].

Жалбоподателите имат правен интерес от оспорването. От данните по делото се установява, че те се легитимират като собственици на ПИ с идентификатор 68134.4083.6348, за който е поискано изменение на ПУП. Собствениците на имота - предмет на самия план или на неговото изменение, са заинтересовани лица по смисъла на чл. 131, ал. 1 и ал. 2, т. 1 ЗУТ. Съответно, непроизнасянето по искането за изменение на ПУП, засяга техни права и законни интереси.

Жалбата е подадена в срок. Заявлението е подадено на 11.03.2025 г. Ако се разглежда като искане по чл. 135 ЗУТ, срокът за произнасяне на компетентния орган е едномесечен и изтича на 11.04.2025 г. Писмото/жалба с вх. № СОА25-ТД26-5847 е входирано на 17.04.2025 г., т.е. след твърдяното формиране на мълчаливия отказ и в срока за съдебното му оспорване.

Обстоятелството, че писмото от 17.04.2025 г. съдържа главно искане заявлението да бъде третирано като такова по чл. 135а ЗУТ и евентуално искане за изпращане на жалбата до съда при неприемане на това становище, не води до недопустимост. От съдържанието на волеизявлението ясно се установява намерение за сезиране на съда срещу непроизнасянето на административния орган по преписка № САГ25-ГР00-530/2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган, който я е изпратил на съда заедно с преписката.

Неоснователно е възражението на ответника, че наличието на предходна неприключила административна преписка № САГ16-ГР00-2936 изключва възможността за формиране на мълчалив отказ по новото заявление от 11.03.2025 г. Новото заявление представлява самостоятелно сезиране на административния орган. Ако органът е считал, че заявлението повтаря предходно искане, че е нередовно или че дадени по предходната преписка указания не са изпълнени, това е следвало да намери израз в изрично произнасяне или в конкретни процесуални действия по новата преписка. Наличието на предходна административна преписка не представлява процесуална пречка за съдебен контрол върху непроизнасянето по новото заявление.

Въпросът дали са налице материалноправните предпоставки на чл. 135а ЗУТ, включително дали заинтересувани лица са единствено заявителите, е въпрос по основателността на жалбата, а не по нейната допустимост.

Жалбата отговаря и на изискванията за форма и съдържание. След оставянето ѝ без движение е представена подписана от жалбоподателите жалба, както и документ за внесена държавна такса, поради което констатираните нередовности са отстранени.

Не се установяват основания по чл. 159 АПК за оставяне на жалбата без разглеждане. Ето защо жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК съдът обсъди законосъобразността на оспорения мълчалив отказ на всички основания по чл. 146 АПК.

Заявлението от 11.03.2025 г. е подадено във връзка с искане за изменение на устройствен план. Съгласно чл. 135, ал. 1 ЗУТ лицата по чл. 131 ЗУТ могат да правят искания за изменение на устройствените планове с писмено заявление до кмета на общината. При искане за изменение на ПУП към заявлението се прилага скица с предложение за изменението му, а компетентният орган в едномесечен срок разрешава или отказва изработване на проект за изменение на плана.

И при твърдяното от жалбоподателите приложение на чл. 135а ЗУТ заявлението се подава до кмета на общината, като лицата по ал. 1 внасят проект за изменение на подробния устройствен план, придружен от мотивирана обосновка на обхвата и основанията за изменението.

Следователно кметът на СО е органът, който следва да се произнесе по заявеното искане, независимо дали то се квалифицира като искане по чл. 135 ЗУТ или като заявление по чл. 135а ЗУТ. Този извод съответства и на общото правомощие на кмета на общината да възлага или разрешава изработването на устройствени планове и техни изменения и да одобрява определени устройствени планове при условията и по реда на ЗУТ (чл. 44, ЗМСМА).

Фактът, че заявлението е подадено чрез НАГ и е администрирано от главния архитект, не променя компетентността за крайното произнасяне. Главният архитект е участвал в техническото администриране на преписката, но исканият краен акт е от компетентността на кмета на СО. Не се установява порок по чл. 146, т. 1 АПК.

Мълчаливият отказ по естеството си не е изричен писмен акт и не съдържа самостоятелни мотиви. Това обаче не води автоматично до неговата отмяна само поради липса на изрична писмена форма. При оспорване на мълчалив отказ съдът проверява дали административният орган е бил длъжен да издаде искания благоприятен административен акт и дали към момента на формиране на отказа са били налице материалноправните предпоставки за това.

В случая предметът на искането е установим от административната преписка - Заявление, вх. № САГ25-ГР00-530/11.03.2025 г., приложена скица-предложение, обяснителна записка, писмо от 17.04.2025 г. и последващите становища на администрацията. Липсата на изричен акт не е пречила съдебния контрол, тъй като по делото са събрани административната преписка, предходната преписка, становището на район „М.“ и съдебно-техническа експертиза.

Поради това не се установява нарушение на формата, което само по себе си да обуславя отмяна на оспорения мълчалив отказ на основание чл. 146, т. 2 АПК.

На следващо място, съдът приема, че заявлението от 11.03.2025 г. е самостоятелно сезиране на административния орган. Наличието на предходна преписка № САГ16-ГР00-2936 не освобождава органа от задължението да разгледа новото заявление и не изключва възможността от непроизнасянето му да се формира мълчалив отказ. Това обаче не означава, че административният орган е бил длъжен да процедира искането по реда на чл. 135а ЗУТ или да одобри внесеното предложение. Първоначалното заявление е подадено по форма и съдържание, съответстващи на производство по чл. 135 ЗУТ - за разрешаване изработването на проект за изменение на ПУП, към което е приложена скица-предложение. Едва с последващото писмо/жалба от 17.04.2025 г. заявителите са поискали заявлението да бъде прието като заявление по чл. 135а ЗУТ.

Редът по чл. 135а ЗУТ е специален и приложим само когато при изменение на влезли в сила ПУП заинтересовани лица са само лицата, по чиято инициатива се иска изменението. Измененията по този ред също се съгласуват, обявяват, одобряват и влизат в сила при условията и по реда на раздел III от глава седма ЗУТ. По делото не се установява административният орган да е бил длъжен да приложи този специален ред. Представеното предложение е свързано с уличнорегулационни линии, профил на улица и тротоар, поради което не може да се приеме, че заинтересовани лица са единствено собствениците-заявители. Именно този въпрос е поставян и в предходната преписка, в която са дадени указания да се запази реализираната [улица]и да се осигури нормативна широчина на тротоара.

Следователно евентуалното непроизнасяне в срок не е довело до лишаване на жалбоподателите от съдебна защита. В настоящото производство съдът проверява по същество дали са били налице предпоставките за искания благоприятен акт. Такива предпоставки не са установени.

Предвид гореизложеното, не се установява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което да обоснове отмяна на мълчаливия отказ.

По съответствие на заповедта с материалния закон, съдът съобрази следното:

Относно предмета на искането.

От съдържанието на заявление вх. № САГ25-ГР00-530/11.03.2025 г. се установява, че то е подадено по формуляр за даване на разрешение за изработване на проект за ПУП, а не като самостоятелно заявление за одобряване на внесен проект по чл. 135а ЗУТ. Към заявлението е приложена скица-предложение, каквато се изисква при искане за изменение на ПУП по чл. 135, ал. 2 ЗУТ. Едва с последващото писмо/жалба от 17.04.2025 г. заявителите са поискали заявлението да бъде прието като заявление по чл. 135а ЗУТ. Дори да се приеме, че с писмото от 17.04.2025 г. заявителите са уточнили искането си и са поискали прилагане на чл. 135а ЗУТ, това не преодолява липсата на материалноправните предпоставки за този ред.

Относно неприложимостта на чл. 135а ЗУТ.

Не са налице предпоставките за прилагане на чл. 135а ЗУТ. Съгласно чл. 135а, ал. 1 ЗУТ заповед по чл. 135 ЗУТ не се издава само когато при изменение на влезли в сила подробни устройствени планове заинтересувани лица са единствено лицата, по чиято инициатива се иска изменението. Това е положителна материалноправна предпоставка за прилагане на облекчения ред и тя следва да бъде доказана от заявителите.

В случая тази предпоставка не е доказана.

От приетата СТЕ и приложената скица-предложение се установява, че предложението не се свежда до вътрешно урегулиране или застрояване само в имота на жалбоподателите. То предвижда изменение на регулационната линия по кадастралните линии, съвместяване на регулационни и имотни граници и е свързано с уличнорегулационната среда около имота, включително реализираната [улица]и прилежащия тротоар.

Когато изменението на ПУП има отражение върху уличната регулация, транспортното обслужване и тротоарния профил, не може да се приеме, че заинтересувани лица са само собствениците на имота, за който се иска изменение. Уличната регулация е елемент на публичната устройствена структура и има значение не само за конкретния имот, но и за прилежащата улична мрежа, пешеходната достъпност и съседните имоти.

Не се споделя доводът на жалбоподателите, развит в писмените бележки, че СТЕ безспорно установява наличие на предпоставките по чл. 135а ЗУТ. Експертизата установява технически факти - липса на свързано застрояване със съседни имоти, липса на намалени разстояния, липса на промяна на предназначението спрямо действащия ПУП и липса на въведени ограничения в режима на застрояване и ползване на съседни имоти. Правната квалификация дали при конкретното изменение заинтересувани лица са само заявителите по смисъла на чл. 135а ЗУТ във връзка с чл. 131 ЗУТ обаче е въпрос от компетентността на съда.

В случая от същата експертиза, както и от скицата-предложение и административната преписка, се установява, че предложението е свързано с изменение на регулационни линии и със засягане на уличнорегулационната среда около имота. Тези обстоятелства са били предмет и на указанията по предходната преписка, в които е изискано запазване на реализираната улица и осигуряване на нормативна широчина на тротоара.

Следователно не е доказана основната предпоставка на чл. 135а ЗУТ заинтересовани лица да са единствено лицата, по чиято инициатива се иска изменението. Поради това административният орган не е бил длъжен да процедира предложението по този ред и да пристъпи към одобряване на проекта без съобщаване на други заинтересувани лица.

Относно липсата на предпоставки за одобряване по чл. 129, ал. 2 ЗУТ.

Не е налице и основание да се приеме, че административният орган е бил длъжен да одобри проекта по чл. 129, ал. 2 ЗУТ. Съгласно чл. 129, ал. 2 ЗУТ ПУП в обхват до един квартал, а в СО и в градовете с районно деление - в обхват до три квартала, се одобрява със заповед на кмета на

общината в 14-дневен срок след приемането на съответния проект за ПУП от общинския експертен съвет. По делото не се установява внесенят проект да е приет от компетентния експертен съвет по устройство на територията. Напротив, от становището на район „М.“ се установява, че РЕСУТ принципно възразява срещу предложения, водещи до изменения на профилите на улиците и неравномерна ширина на тротоарите, като в конкретния случай е посочено, че ширината на тротоара в зоната на кръстовището е 1,31 м. Следователно не е налице завършена процедура, която да поражда задължение за административния орган да одобри проекта. Липсата на приемане по надлежния устройствен ред, съчетана с неприложимостта на чл. 135а ЗУТ, изключва издаването на искания благоприятен акт.

Несъответствие с действащия ОУП.

Самостоятелно основание да се приеме, че не са налице предпоставки за издаване на искания благоприятен акт, е установеното несъответствие на предложението с действащия ОУП на СО.

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗУТ предвижданията на общите устройствени планове са задължителни при изработването на подробните устройствени планове. Подробният устройствен план конкретизира предвижданията на общия устройствен план, но не може да ги изменя или да им противоречи.

Същевременно вещото лице установява, че съгласно действащия ОУП на СО, процесният имот попада преобладаващо в самостоятелен терен за транспортна инфраструктура („Тти“), а само в незначителна част - в смесена многофункционална устройствена зона („Смф“). Според заключението, с предложението за изменение на ПУП се предвижда изменение на регулационната линия по кадастралните граници и свободно разположено средно жилищно застрояване, с височина до 12 м, при уличната регулация на [улица], като са приложени устройствени показатели за зона „Смф“. Вещото лице отбелязва, че в предложението не са изложени мотиви за несъобразяване с предвиждането на ОУП за самостоятелен терен „Тти“, предназначен за транспортна инфраструктура.

Когато изменението на ПУП налага и изменение на действащ ОУП, първо се изменя общият устройствен план, като изменението на ПУП се одобрява след одобряване изменението на ОУП, освен в изрично предвидените от закона случаи. По делото не се установява действащият ОУП на СО да е изменен така, че процесният имот да бъде изключен от устройствена зона Тти или да бъде предвидено жилищно застрояване с показатели за зона Смф в обхвата, в който е направено предложението.

Този извод се подкрепя и от § 2, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от ПЗР на Закона за устройството и застрояването на столичната община /ЗУЗСО/, съгласно който подробните устройствени планове, одобрени преди влизане в сила на закона, запазват действието си само ако не противоречат на ЗУЗСО, на ОУП и на правилата и нормативите за неговото прилагане. При противоречие се изработва и одобрява нов или изменен ПУП, а до одобряването му се спира прилагането на действащия план в противоречащите части.

Неоснователен е доводът на жалбоподателите, че точното съобразяване с устройствената зона Тти по ОУП на СО е ненужно и икономически нецелесъобразно по смисъла на чл. 108, ал. 5 ЗУТ. Разпоредбата на чл. 108, ал. 5 ЗУТ изисква предвижданията на подробните устройствени планове да са икономично осъществими и да дават възможност за целесъобразно устройство на урегулираните поземлени имоти и кварталите. Това изискване обаче не дерогира задължителното действие на общия устройствен план.

Констатациите на вещото лице, че прилежащите улици са изградени на място, че [улица] е изградена в участъка между [улица] и [улица] и че към настоящия момент изграденото трасе осигурява целите на ОУП в тази част, не заличават нормативното предвиждане на ОУП. Тези

факти могат да имат значение при евентуално бъдещо производство по изменение на ОУП или при изработване на ново мотивирано предложение, съобразено с фактическото положение на терена. Те обаче не дават основание за одобряване на изменение на ПУП, което предвижда жилищно застрояване в територия, която по действащия ОУП е предвидена основно за транспортна инфраструктура.

Съдът не може в производство по оспорване на мълчалив отказ да замести предвижданията на действащия ОУП с фактическото положение на терена или с преценка за икономическа целесъобразност. Докато ОУП е действащ, административният орган и съдът са длъжни да съобразяват неговите предвиждания.

Предходната административна преписка не изключва допустимостта на настоящото оспорване, но съдържащите се в нея документи имат значение за материалноправната преценка на искането.

От писмата от 2020 г. и 2021 г. се установява, че още в предходното производство административният орган е изискал предложението да предвижда запазване на реализираната [улица]и да осигурява нормативна широчина на тротоара. Тези указания кореспондират с последващото становище на район „М.“ от 24.04.2025 г., в което е посочено, че представеното предложение води до ширина на тротоара 1,31 м. в зоната на кръстовището.

Следователно, предходната преписка не е самостоятелно основание да се приеме, че не е налице мълчалив отказ, но потвърждава, че по същество предложението не отстранява вече констатирани устройствени проблеми, свързани с уличната регулация и тротоарния профил.

По изложените по-горе съображения следва, че не е налице противоречие на мълчаливия отказ с материалноправните разпоредби.

От събраните доказателства се установява, че: 1./ първоначалното заявление е подадено като искане за разрешаване изработването на проект за изменение на ПУП по чл. 135 ЗУТ; 2./ не са доказани предпоставките за прилагане на чл. 135а ЗУТ; 3./ предложението засяга уличнорегулационната среда, поради което не може да се приеме, че заинтересовани лица са само заявителите; 4./ не е доказано проектът да е приет по надлежния устройствен ред; 5./ СТЕ установява несъответствие с действащия ОУП на СО и 6./ ако предложението предполага изменение на ОУП, първо следва да се измени ОУП, а едва след това да се одобрява съответно изменение на ПУП.

Поради това жалбоподателите не са доказали наличие на материалноправни предпоставки за издаване на искания благоприятен административен акт.

На последно място, не се установява несъответствие и с целта на закона.

Целта на устройственото законодателство е подробните устройствени планове и техните изменения да осигуряват законосъобразно, съгласувано и предвидимо устройство на територията, при съобразяване както на частния интерес на собствениците, така и на обществения интерес, включително транспортната инфраструктура, уличната регулация, тротоарните профили и предвижданията на действащия ОУП. Отказът да се приложи чл. 135а ЗУТ при недоказана предпоставка, че заинтересовани лица са само заявителите, съответства на целта на закона. Същото се отнася и до отказа да се одобри или процедира предложение, за което съдебно-техническата експертиза установява несъответствие с действащия ОУП на Столична община. Обстоятелството, че според вещото лице изграденото трасе на [улица]към момента осигурява целите на ОУП в тази част, не означава, че съдът може да допусне изменение на ПУП в противоречие с действащия ОУП. Тази констатация може да бъде релевантна при евентуално бъдещо производство по изменение на ОУП или при ново мотивирано предложение, но не обуславя незаконосъобразност на оспорения отказ. Следователно не е налице основание за отмяна по чл. 146, т. 5 АПК.

Съдът приема, че не е доказано към релевантния момент са били налице материалноправните предпоставки за издаване на искания благоприятен административен акт. Оспореният мълчалив отказ не противоречи на материалния закон и не е несъответен на целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

При този изход на спора искането на жалбоподателите за присъждане на разноси е неоснователно. От данните по делото се установява, че жалбоподателите са внесли държавна такса в размер на 120 лв. (61,36 евро), депозит за СТЕ в размер на 800 лв. (409,03 евро), както и допълнителен депозит за СТЕ в размер на 465,00 (четиристотин шестдесет и пет) евро. Тези разноси са направени от страната, чието оспорване се отхвърля, поради което остават в нейна тежест и не следва да бъдат възлагани на ответника. На основание чл. 143, ал. 3 АПК следва да бъде уважено искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което съдът го определя в минимален размер от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест цента) евро, съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ (НЗПП) във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ (ЗПП). Сумата е дължима на Столична община като юридическо лице, в чиято структура е органът - ответник по делото.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 33-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. Г. К., В. А. В., Г. И. В., И. И. В., Р. В. Букова, С. И. В., Б. Б. В., В. Б. В., И. Й. П., Л. Й. П., М. Й. П. и Й. Я. М., чрез адв. М. П., срещу мълчалив отказ на кмета на Столична община по административна преписка № САГ25-ГР00-530/2025 г., образувана по заявление вх. № САГ25-ГР00-530/11.03.2025 г., относно ПУП-ИПРЗ за УПИ XVI-2651, кв. 5г, м. „ж.к. М.-1А“, ПИ с идентификатор 68134.4083.6348.

ОСЪЖДА Ц. Г. К., В. А. В., Г. И. В., И. И. В., Р. В. Букова, С. И. В., Б. Б. В., В. Б. В., И. Й. П., Л. Й. П., М. Й. П. и Й. Я. М. да заплатят на Столична община сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест цента) евро юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: